

Kiss Sándorról

Kiss Sándort néhai szerkesztő koromból ismerem. Első találkozásunk nem személyesen esett. Egy nagyalakú sárga boríték érkezett tőle Salgótarjából az Élet és Irodalom szerkesztőségébe. A küldemény ott feküdt a meglehetősen tetemes mennyiségű napi posta között, a feladó neve ugyanúgy nem mondott nekem semmit, akár a többiek javarésze.

Kis kitérőt kell tennem, mert meg akarom magyarázni, miért tartom ennek elmondását szükségesnek. Egy irodalmi lap szépprózai rovatának szerkesztője napi négy-öt hivatlan-kéretlen írást kap. Író-önjelöltektől, megszállottaktól, grafománoktól, akarnokoktól legtöbbször. Mert az emberek írnak rendületlenül. Azt hiszik az íráshoz elég az ábécé ismerete, meg toll és papír. Ezért keseredik meg az irodalmi szerkesztő szájaíze a legtöbb boríték felbontása után. Mert rossz írásokat kap. Holott jókat szeretne olvasni, tehetséges munkákat, nagy reményekre jogosítókat. Könnyen elképzelhető hát, mekkora örömet okoz ebben a betűsivatagban egy jó írás, egy tehetséges ember felbukkanása. Amikor fölesillan az ember szeme és azt mondja: na végre! Ahogy az aranyásó a nagy halom átszittalt kavics és homok között aranyrögre lel. Ilyesféle örömet okozott nekem Kiss Sándor küldeménye is. Négyszögletes délután című novelláját azóta sem felejttem.

Ma már ismerjük egymást személyesen, sok írását olvastam. Tudom, hogy meglehetősen sok hányattatás után jutott végre révbe: a Nógrád szerkesztőségébe. Az írói pálya elején tart, kiforratlan még. Sokfélével próbálgatja a mesterségen belül, sokfelé keresi az utat. Ez, azt hiszem, így van rendjén. Írásai a ma annyira hiánylott közéleti indulatról tanúskodnak, úgy látom jó érzéssel hívta ki ellenfélnek korunk legnagyobb veszéllyel fenyegető hétfejű sárkányát: a közönyt. A magam részére legigéretesebb írói erényének a groteszk iránti készségét tartom. De hogy merre megy, megválasztja majd ő maga.

A meglehetősen szeszélyes bevezető után csak annyit mondanék, hogy az íróra nem teljesen érvényes az a közmondás hogy: „Minden kezdet nehéz”. Mert nehéz ugyan a kezdet, de a folytatás sokkal nehezebb.

Lázár Ervin